

Η κατάληψη στέγης δεν είναι απλά ένας χώρος. Είναι ένα άθροισμα τόπων με διαφορετικές ιδιότητες:

Δεν είναι σπίτι, γιατί υπερβαίνει το πνεύμα του Οίκου και της οργάνωσης του νοικοκυριού. Δεν είναι η κυριότητα και κατοχή του σπιτονοικοκύρη σε κάποια τετραγωνικά αποκτημένα με «τους κόπους και τις θυσίες μιας ολόκληρης ζωής».

Δεν είναι η ιδιοκτησία και τα συγκείμενά της: Ο φόβος να μην σου κλέψουν αυτό που έχεις, να μη σου το πάρουν οι τράπεζες. Ο τρόμος να μην το χάσεις σε κάποιο σεισμό, πυρκαγιά ή τσουνάμι. Ο φόβος και ο τρόμος που σε κάνει να το οχυρώνεις, να το ασφαλίζεις, να το «προστατεύεις με την ίδια τη ζωή σου», να το «φυλάς σα τα μάτια σου», να θάβεις μέσα του.

Είναι ένας τόπος όπου τα γραφειοκρατικά κολλήματα δεν διαμεσολαβούν ανάμεσα στα όνειρα και την πραγματικότητα, όπου οι άδειες της πολεοδομίας δεν παρεμβαίνουν ανάμεσα στην επιθυμία και την ενέργεια, όπου εμείς οι ίδιοι γινόμαστε αρχιτέκτονες και κτίστες μαζί, υδραυλικοί και μογιατζήδες.

Είναι ένας τόπος όπου οι ταξικές διαφορές δεν καθορίζουν την ποιότητα της ζωής μας και τη θέα του μπαλκονιού μας, όπου το υψηλό ενοίκιο δεν μας κλείνει μέσα του για να καταφέρουμε να το πληρώσουμε.

Είναι εξοχικό για μας και για άλλους, είναι καταφύγιο από επιβλητικούς γονείς και ενοχλητικούς ιδιοκτήτες, είναι το δικό μας μπαρ και το δικό μας καφενείο.

Είναι 400 ευρώ λιγότερες ώρες το μήνα ξεπουλημένες σε κάποιο λαμόγιο αφεντικό.

Είναι αναγκαστικά το σπίτι των ονείρων μας, γιατί αποφασίσαμε νωρίς να μην δουλέψουμε όλη μας τη ζωή για να το αποκτήσουμε στα πενήντα.

Είναι το εφήμερο αλλά και το Εδώ-και-Τώρα, το δημιουργικό αλλά και το αυτοδημιούργητο.

Είναι ένας τόπος εν κενώ, ένα πείραμα, μια σήραγγα που ενώνει μια παρτίδα ανθρώπων που αποφάσισαν να αντέξουν τη διαφορετικότητά τους, γιατί βρήκαν κάτι κοινό.

Είναι και ένας τόπος γεμάτος ζόρια και αντιξοότητες, ένας τόπος-στόχος για εργολάβους, ακροδεξιούς, μπάτσους, φιλόδοξους πρυτάνεις και κάθε ένστολη ή μη εκδοχή της τάξης και της ασφάλειας.

Είναι ένας τόπος που μπορεί να καθεί σε ένα βράδυ, ένας τόπος που μας έμαθε να προσέχουμε, αλλά να μην παρανοούμε. Ένας τόπος που σαν τένοντας κρατά δεμένη τη δύναμή μας στο κόκαλο των αρνήσεων και των αντιθέσεων μας.

Η κατάληψη στέγης δεν είναι απλά ένας χώρος.

Είναι το άθροισμα όλων αυτών των τόπων και πάνω σ' αυτούς θα πατήσουμε για να πολεμήσουμε ενάντια σε ό,τι μας καταστέλλει...

Γιατί καταλάβαμε ότι οι βραδιές που «κάτσαμε μέσα» για να πληρώσουμε το ενοίκιο δεν ξεπληρώνονται,

γιατί κλώνα του σπιτιού δεν είναι αυτός που φέρνει τα φράγκα, αλλά η εσωτερική και συλλογική επιθυμία για αυτοοργάνωση και αυτοδιαχείριση,

γιατί θελήσαμε να είμαστε αυτόφωτοι και διάχυτοι σαν τις πυγολαμπίδες στο σκοτάδι και όχι ετερόφωτοι και στημένοι κάτω από το φως των μεγάλων προβολέων,

γιατί σε αυτό το ημίφως μάθαμε να χτίζουμε, χωρίς αλφάδια και χωρίς γερά θεμέλια, πράγματα που όμως ριζώνουν μέσα μας και διαρκούν για πάντα, γιατί μέσα σε αυτό το χάος μάθαμε να λειτουργούμε.

Κι αν καθούμε σε αυτήν την προσπάθεια, θα γυρίσουμε πίσω με καθρέφτες που θα δείχνουν αυτό ακριβώς που είμαστε, χωρίς καμιά επιτήδευση.

Γιατί αυτοί οι τόποι είμαστε εμείς

**ΚΑΤΩ
ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ
ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ**

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΒΑΝΚΟΥΒΕΡ ΑΠΑΡΤΜΑΝ